

- 6) Когато националната юрисдикция установи злоупотреба, произтичаща от сключването на последователни срочни трудови договори със служител от обществен сектор с нормативно установен статут на длъжност в SERMAS (Мадридска здравна служба) с цел да бъдат обезпечени трайни структурни нужди от предоставяне на услуги от страна на назначени за неопределено време служители с нормативно установен статут, поради липса на ефективна мярка в националната правна система за санкциониране на такава злоупотреба и за заличаване на последиците от нарушението на разпоредбата на Съюза, следва ли клауза 5 от Рамковото споразумение, съдържащо се в приложението към Директива 1999/70, да се тълкува в смисъл, че задължава националната юрисдикция да предприеме ефикасни и възпиращи мерки, които да гарантират ефективността на Рамковото споразумение, и по този начин да санкционира посочената злоупотреба и да заличи последиците от нарушаването на разглежданата разпоредба на Съюза, като не приложи вътрешната норма, пречеща на ефективното прилагане на последната?

При утвърдителен отговор и съгласно възприетото от Съда на ЕС в решение от 14 септември 2016 г. по дела C-184/15 и C-197/15, точка 41 ⁽²⁾:

съвместимо ли е с целите на Директива 1999/70/ЕО — като мярка за предотвратяване и санкциониране на злоупотребата с последователни срочни трудови договори и за заличаване на последиците от нарушението на правото на Съюза — срочно трудово правоотношение на служител с нормативно установен статут, който е назначен като временен, помощен или заместващ персонал, да се преобразува в трудово правоотношение за неопределен срок, независимо с какво наименование — щатен служител или служител, назначен за неопределен срок, със същата стабилност, която е присъща за правоотношението на постоянно наетите служители с нормативно установен статут, които се намират в сравнима ситуация?

- 7) В случай на злоупотреба, произтичаща от използването на последователни срочни трудови правоотношения, може ли да се приеме, че преобразуването на трудовото правоотношение на временно нает служител с нормативно установен статут в безсрочно или постоянно съответства на целите на Директива 1999/70 и съдържащото се в нея Рамково споразумение само когато временно наетият служител с нормативно установен статут, спрямо когото е извършена злоупотребата, се ползва от абсолютно еднакви условия на труд като тези на постоянно наетия персонал с нормативно установен статут (по отношение на социална закрила, професионално израстване, възможности за заемане на свободни длъжности, професионално обучение, отпуски, определяне на административен статут, разрешени отсъствия и други отпуски, пенсионни права и освобождаване от длъжност, както и участие в конкурси за заемане на свободни длъжности и повишаване), при спазване на принципите на стабилност и несменяемост, с всички присъщи права и задължения, при еднакви условия с назначените за неопределено време програмисти с нормативно установен статут?
- 8) Налага ли правото на Съюза задължение за преразглеждане на окончателни съдебни решения или на административни актове при описаните обстоятелства, когато са изпълнени четирите условия, установени от Съда в решение по дело Kühne & Heitz NV (C-453/00 от 13 януари 2004 г.) ⁽³⁾: 1) в испанското национално право администрацията и юрисдикциите имат възможност за преразглеждане, макар поради посочените ограничения да им е много трудно или невъзможно да го осъществят; 2) спорните решения са влезли в сила в резултат от решение на национална юрисдикция, действаща като последна или единствена инстанция; 3) това съдебно решение е основано на тълкуване на правото на Съюза, което не съответства на съдебната практика на Съда и е прието без Съдът да е бил сезиран с преюдициално запитване; и 4) заинтересованата страна е сезирала административния орган незабавно след като е узнала за тази съдебна практика?
- 9) Националните юрисдикции, които като европейски юрисдикции трябва да гарантират пълното действие на правото на Съюза в държавите членки, могат ли и трябва ли в рамките на съответните си правомощия да изискат от националния административен орган на държава членка и да му разпоредят да приеме необходимите разпоредби за отмяна на вътрешните норми, които са несъвместими с правото на Съюза като цяло и по-конкретно с Директива 1999/70/ЕО и съдържащото се в нея Рамково споразумение?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁽²⁾ Решение от 14 септември 2016 г., Martínez Andrés и Castrejana López (C-184/15 и C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Решение от 13 януари 2004 г., Kühne & Heitz NV (C-453/00, EU:C:2004:17).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado**

(Дело C-105/18)

(2018/C 161/28)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Отговорник: Administración General del Estado

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли екологичният принцип „замърсителят плаща“, посочен в член 191, параграф 2 ДФЕС, и член 9, параграф 1 от Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета⁽¹⁾ от 23 октомври 2000 г., в която разпоредба се установява принципът на възвръщаемост на разходите за водни услуги и се изисква подходяща икономическа преценка на видовете водоползване, да се тълкуват в смисъл, че не допускат въвеждането на такса за използването на вътрешнотериториалните води за производството на енергия като оспорваната в настоящото производство такса, която не насърчава ефективното използване на водата, нито пък е свързана с механизми за съхраняване и опазване на публичните водни ресурси, и чийто размер по никакъв начин не е обвързан с възможностите за увреждане на публичните водни ресурси, а се основава единствено и само на възможностите за събиране на постъпления от производителите?
- 2) Съвместимо ли е с принципа на недопускане на дискриминация на операторите, съдържащ се в член 3, параграф 1 от Директива 2009/72/ЕО от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия⁽²⁾, парично задължение като разглежданата в производството водна такса, което засяга единствено производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, но не и производителите, притежатели на концесии в речни басейни, нахолящи се само в една автономна област, както и производителите, използващи водноелектрическа технология, но не и производителите на енергия, използващи други технологии?
- 3) Трябва ли член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че събирането на водна такса като оспорваната представлява забранена държавна помощ в ущърб на производителите на водноелектрическа енергия с дейност в речни басейни, обхващащи повече от една автономна област, тъй като така се въвежда асиметрично данъчно облагане за една и съща технология в зависимост от местоположението на централата и тъй като таксата не се изисква от производителите на енергия от други източници?

⁽¹⁾ Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193).

⁽²⁾ Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО (ОВ L 211, 2009 г., стр. 55).

**Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 13 февруари 2018 г. —
Energía de Galicia (Engasa) S.A./Administración General del Estado**

(Дело C-106/18)

(2018/C 161/29)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Отговорник: Administración General del Estado